

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 824

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 noiembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
915.	— Hotărâre privind stabilirea criteriilor pentru oprirea funcționării ori utilizării construcțiilor sau amenajărilor determinate de încălcarea gravă a cerinței de securitate la incendiu în ceea ce privește periclitarea vieții ocupanților și forțelor de intervenție, neasigurarea stabilității elementelor portante, respectiv a limitării propagării focului și fumului în interiorul edificiului și la vecinătăți	1–2
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 23 din 16 septembrie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală).....	3–15

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea criteriilor pentru oprirea funcționării ori utilizării construcțiilor sau amenajărilor determinate de încălcarea gravă a cerinței de securitate la incendiu în ceea ce privește periclitarea vieții ocupanților și forțelor de intervenție, neasigurarea stabilității elementelor portante, respectiv a limitării propagării focului și fumului în interiorul edificiului și la vecinătăți

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 44 pct. VI din Legea nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *desființare* — demolare, dezafectare sau dezmembrare totală, precum și orice alte lucrări asemenea, a unor elemente de construcție sau, după caz, a instalațiilor aferente acestora;

b) *lucrări de modificare* — lucrări definite în conformitate cu prevederile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării

lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) *clădire ori spațiu amenajat în clădire cu destinația de comerț* — baruri, cluburi, discoteci, restaurante, centre comerciale, magazine și supermagazine;

d) *clădire ori spațiu amenajat în clădire cu destinația de cultură* — teatre, cinematografe, săli polivalente, săli de

spectacole sau altele asemenea, destinate sau deschise participării publicului;

e) *clădire ori spațiu amenajat în clădire cu destinația de turism* — hoteluri, moteluri, hosteluri, vile turistice, cabane turistice, pensiuni;

f) *nivel de stabilitate la incendiu/grad de rezistență la foc* este capacitatea globală a construcției sau a compartimentului de incendiu de a răspunde la acțiunea unui incendiu standard.

Art. 2. — (1) Disponerea măsurii complementare de oprire a funcționării ori utilizării construcțiilor sau amenajărilor, autorizate din punctul de vedere al securității la incendiu, cu aria desfășurată mai mare de 200 mp, având destinația de comerț, cultură sau turism, se realizează în oricare dintre următoarele situații:

a) depășirea cu mai mult de 10% a numărului de utilizatori pentru care s-a acordat autorizația de securitate la incendiu;

b) depășirea numărului de niveluri supraterane față de valoarea de referință admisă pentru clădirile cu nivelul V de stabilitate la incendiu/gradul de rezistență la foc;

c) desființarea unei căi de evacuare atunci când, potrivit reglementărilor tehnice specifice, se impun două sau mai multe căi de evacuare, în concordanță cu valoarea de referință;

d) reducerea prin elemente de construcție, cu mai mult de 25% din valoarea de referință a înălțimii/lățimii căilor de evacuare, în condițiile în care deficiența nu poate fi înlăturată pe timpul controlului;

e) desființarea instalațiilor/sistemelor de stingere a incendiilor ori de detectare, semnalizare și avertizare a incendiului;

f) desființarea instalațiilor/sistemelor de desfumare ori a instalațiilor de iluminat de securitate pentru evacuare.

(2) Valorile de referință pentru criteriile prevăzute la alin. (1) sunt cele cuprinse în documentațiile tehnice aferente autorizațiilor de securitate la incendiu, emise de inspectoratele pentru situații de urgență județene sau, după caz, de Inspectoratul pentru Situații de Urgență București—Ilfov, denumite în continuare *inspectorate pentru situații de urgență*, raportate la cerințele reglementărilor tehnice indicate în documentația ce a stat la baza obținerii autorizației.

Art. 3. — (1) Disponerea măsurii complementare de oprire a funcționării ori utilizării construcțiilor sau amenajărilor care nu au autorizație de securitate la incendiu, în condițiile legii, și care au aria desfășurată mai mare de 200 mp, având destinația de comerț, cultură sau turism, se realizează în oricare din următoarele situații:

a) depășirea numărului maxim de utilizatori pentru baruri, cluburi, discoteci și restaurante cu mai mult de 10% din valoarea de referință;

b) depășirea numărului de niveluri supraterane față de valoarea de referință admisă pentru clădirile cu nivelul V de stabilitate la incendiu/gradul de rezistență la foc;

c) neasigurarea numărului minim de căi pentru evacuare față de valoarea de referință;

d) reducerea prin elemente de construcție, cu mai mult de 25% din valoarea de referință a înălțimii/lățimii căilor de evacuare, în condițiile în care deficiența nu poate fi înlăturată pe timpul controlului;

e) neechiparea cu instalații de stingere a incendiilor ori de detectare, semnalizare și avertizare a incendiului, în concordanță cu valoarea de referință;

f) neechiparea cu instalații/sisteme de desfumare ori instalații de iluminat de securitate pentru evacuare, în concordanță cu valoarea de referință;

g) categorii de construcții sau amenajări la care nu au fost identificate data realizării documentației tehnice de autorizare a lucrărilor de construcții sau momentul punerii în funcțiune.

(2) Valorile de referință pentru criteriile prevăzute la alin. (1) lit. a)—f) sunt cele cuprinse în reglementările tehnice specifice în vigoare la data realizării documentației tehnice de autorizare a lucrărilor de construcții sau la momentul punerii în funcțiune.

(3) La solicitarea inspectoratelor pentru situații de urgență, autoritățile competente în emiterea autorizațiilor de construire sunt obligate să pună la dispoziție documentele care au stat la baza emiterii acestora, inclusiv datele și informațiile privind elementele de identificare ale construcției, data și numărul autorizației, denumirea lucrărilor executate, precum și data realizării documentației tehnice de autorizare a construcțiilor.

Art. 4. — Constatarea situațiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. a) și art. 3 alin. (1) lit. a) se face de către personalul inspectoratelor pentru situații de urgență, cu sprijinul, după caz, al personalului desemnat din cadrul Poliției Române sau Jandarmeriei Române.

Art. 5. — (1) Oprirea funcționării ori utilizării construcțiilor sau amenajărilor se realizează până la obținerea autorizației de securitate la incendiu.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în situația prevăzută la art. 2 alin. (1) lit. a), măsura complementară de oprire a funcționării ori utilizării construcțiilor sau amenajărilor se dispune pentru o perioadă de 60 de zile calendaristice de la data comunicării procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Gabriel Oprea

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 23**din 16 septembrie 2015**

Dosar nr. 2.195/1/2015

Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală — judecător-raportor
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Angela Dragne	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Florentina Dragomir	— judecător la Secția penală
Mihaela Ivănuș	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori prin încheierea de ședință din data de 11 mai 2015 pronunțată în Dosarul nr. 2.604/189/2013, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept „dacă infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 din Codul penal din 1969, or, se poate reține doar infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ipoteza unui unic prejudiciu, cauzat autorității contractante”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Ivănuș, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Justina Condoiu.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept Curțile de Apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Târgu Mureș și Timișoara, fiind

conturate două opinii, astfel cum sunt exprimate în raportul depus la dosar.

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a specialiștilor din domeniul juridic cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, însă nu a fost comunicat niciun punct de vedere.

În continuare, magistratul-asistent a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, doamna judecător Lucia Tatiana Rog, care a fost înaintat părților (Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, V.V., R.G., S.G., S.I., D.I., Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, denumită în continuare *A.P.D.R.P.*) la data de 31 august 2015, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, prin Adresa nr. 2.322/III/13/2015 din 15 septembrie 2015 a comunicat că împărtășește punctul de vedere al judecătorului-raportor și, în esență, a apreciat că sesizarea, astfel cum a fost formulată de către Curtea de Apel Iași în Dosarul nr. 2.604/189/2013, este inadmisibilă. În continuare, a fost expus punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept, în sensul că folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri constituite din sume provenite, atât din fonduri europene, cât și de la bugetul de stat al României, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, raportat la fondurile din bugetul Uniunii Europene și ale infracțiunii de înșelăciune prevăzute de art. 215 alin. 1, 2, 3 din Codul penal din 1969, raportat la fondurile din bugetul de stat, în concurs ideal și nu o infracțiune unică prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Magistratul-asistent a mai precizat că, ulterior întocmirii și depunerii raportului de către judecătorul-raportor, la data de 7 septembrie 2015, Curtea de Apel Iași a transmis jurisprudență cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și punctul de vedere exprimat de Tribunalul Vaslui.

S-a învederat și faptul că, la data de 20 august 2015, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — a depus Adresa nr. 1.537/C/1.412/III-5/2015 prin care s-a adus la cunoștință că în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța, fiind transmise, totodată, și concluzii scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de

formulat, a solicitat doamnei procuror Justina Condoiu să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 2.195/1/2015.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la admisibilitatea sesizării, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, susținând că acestea trebuie interpretate limitativ, în sensul de a produce efecte juridice. Dispozițiile menționate nu reglementează modul în care trebuie formulată sesizarea, instanța supremă trebuind să dea o dezlegare problemei de drept cu care este sesizată, singura condiție fiind aceea ca, de această dezlegare să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

Din punctul său de vedere, soluționarea pe fond a cauzei depinde de împrejurarea dacă infracțiunea din legea specială poate ori nu să fie reținută în concurs cu infracțiunea de înșelăciune din Codul penal din 1969, desigur în ipoteza în care faptele atrag incidența legii penale vechi, deoarece aceasta este ipoteza din cauză sau, dacă legea penală veche este legea penală mai favorabilă.

A apreciat că sesizarea este admisibilă din acest punct de vedere, chiar dacă ar impune o ușoară reformulare din partea Înaltei Curți, iar nu schimbarea obiectului acesteia.

Schimbarea obiectului sesizării nu poate fi făcută de Înalta Curte de Casație și Justiție, care trebuie să soluționeze problema de drept și nu să ridice o alta, dar reformularea acesteia apreciază că poate fi făcută.

A susținut că problema de drept există, e reală și a generat practică neunitară, astfel încât a apreciat că apare ca fiind pur formală respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării.

Desigur că există și soluția promovării unui recurs în interesul legii, dar o atare procedură presupune reluarea întregului demers și o finalitate cândva, în timp, ulterioară celei pe care Înalta Curte o poate realiza chiar la acest moment, sesizată fiind cu dezlegarea problemei de drept menționate.

Pe fondul sesizării, reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că, în privința fondurilor obținute de la bugetul Uniunii Europene este incidentă legea specială, respectiv dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, care reprezintă o infracțiune specială, iar în privința fondurilor obținute de la bugetul de stat, încadrarea juridică ce se impune a fi dată este cea prevăzută de dispozițiile art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969.

A menționat că, în nicio ipoteză identificată, ca urmare a studiului acestei probleme de drept, nu a întâlnit vreă situație în care să fie prejudiciat doar bugetul Uniunii Europene. Întotdeauna, finanțarea europeană este condiționată de contribuția națională, așa încât nu există și nici nu a existat nici în speța dedusă judecății vreă ipoteză în care să fie prejudiciat doar bugetul Uniunii Europene.

Pe de altă parte, prin sintagma „unic prejudiciu” instanța care a solicitat dezlegarea chestiunii de drept a făcut referire la faptul că este vorba de un singur contract de finanțare.

A arătat că prejudiciul nu se reflectă în patrimoniul Agenției SAPARD, care doar administrează banii, ci în cele două bugete, respectiv în cel al Uniunii Europene și în bugetul de stat. Niciodată prejudiciul nu este cauzat autorității contractante.

Autoritatea contractantă este reprezentantul Uniunii Europene și al statului român, fiind cocontractant al beneficiarului, administrează banii și dispune eliberarea lor în ipoteza în care documentația este corect întocmită.

Prin urmare, a apreciat că soluția pe care Înalta Curte de Casație și Justiție se impune a o da prezentei chestiuni este aceea că, sub imperiul Codului penal din 1969, există concurs ideal între infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea

nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 din Codul penal din 1969 în cazul folosirii sau prezentării de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care au avut ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei și producerea unei pagube bugetului de stat prin obținerea fără drept a fondurilor reprezentând contribuția națională.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a întrebat membrii completului dacă solicită ca reprezentantul parchetului să facă precizări suplimentare.

Un membru al Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a solicitat reprezentantului Ministerului Public să-și expună punctul de vedere privind aspectul sesizat de Curtea de Apel Iași, care se referă la ipoteza unui singur prejudiciu cauzat autorității contractante (aceasta fiind limita în care instanța supremă a fost sesizată) și nu dacă cele două infracțiuni (cea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și cea prevăzută de art. 215 din Codul penal din 1969) pot fi sau nu reținute în concurs ideal, care este modalitatea în care ar trebui soluționată sesizarea: ar trebui, în fapt, să se constate că nu este o problemă legată de prejudiciul cauzat autorității contractante, ci se referă la prejudiciul cauzat bugetului de stat și bugetului Uniunii Europene și, ulterior, să fie reformulată întrebarea pentru a se putea soluționa problema de drept menționată.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că problema de drept este reală și necesită o dezlegare. Instanța supremă trebuie să decidă dacă va da o interpretare formală sau va da o dezlegare problemei de drept, conform dispozițiilor art. 476 din Codul de procedură penală.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu mai sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 11 mai 2015 pronunțată în Dosarul nr. 2.604/189/2013, Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori — a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării de principii a chestiunii de drept în sensul „dacă infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 din Codul penal din 1969, or, se poate reține doar infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ipoteza unui unic prejudiciu, cauzat autorității contractante”.

II. Expunerea succintă a cauzei și soluția propusă de instanța care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori — a fost sesizată cu apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională

Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași și de inculpații V.V., R.G., S.G., S.I. și D.I. împotriva Sentinței penale nr. 283 din 24 iunie 2014, pronunțată de Judecătoria Bârlad în Dosarul nr. 2.604/189/2013, având ca obiect infracțiuni de corupție (Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție).

Prin Sentința penală nr. 283 din 24 iunie 2014 a Judecătoria Bârlad, pronunțată în Dosarul nr. 2.604/189/2013, s-au dispus următoarele:

a.1. În temeiul art. 386 din Codul de procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică dată faptei cu privire la săvârșirea căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a dispus trimiterea în judecată prin Rechizitoriul nr. 119/P/2010 din 10 mai 2013, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, a inculpatului V.V., din infracțiunile de:

— fals intelectual, săvârșit în realizarea scopului urmărit prin comiterea unei infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 raportat la art. 17 lit. c) și la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. a) și b) din Codul penal din 1969, în infracțiunile de:

— fals intelectual prevăzută de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea art. 5 din Codul penal și cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

a.2. În temeiul art. 386 din Codul de procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică dată faptei cu privire la săvârșirea căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a dispus trimiterea în judecată prin Rechizitoriul nr. 119/P/2010 din 10 mai 2013, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, a inculpatului R.G., din infracțiunile de:

— fals intelectual, săvârșit în realizarea scopului urmărit prin comiterea unei infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 raportat la art. 17 lit. c) și la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— complicitate la folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969 raportat art. 18¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969 raportat la art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. b) din Codul penal din 1969, în infracțiunile de:

— fals intelectual prevăzută de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— complicitate la folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (2) din Codul penal și cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

a.3. În temeiul art. 386 din Codul de procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică dată faptei cu privire la săvârșirea căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a dispus trimiterea în judecată prin Rechizitoriul nr. 119/P/2010 din 10 mai 2013, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, a inculpatului S.G., din infracțiunile de:

— fals intelectual, săvârșit în realizarea scopului urmărit prin comiterea unei infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, prevăzută de art. 289 din Codul penal din 1969 raportat la art. 17 lit. c) și la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— complicitate la folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969 raportat art. 18¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969 raportat la art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. b) din Codul penal din 1969, în infracțiunile de:

— fals intelectual prevăzută de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— complicitate la folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (2) din Codul penal și cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

a.4. În temeiul art. 386 din Codul de procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică dată faptei cu privire la săvârșirea căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a dispus trimiterea în judecată prin Rechizitoriul nr. 119/P/2010 din 10 mai 2013, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, a inculpatului S.I., din infracțiunile de:

— fals intelectual, săvârșit în realizarea scopului urmărit prin comiterea unei infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, prevăzută de art. 289 din Codul penal

din 1969 raportat la art. 17 lit. c) și la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— complicitate la folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969 raportat art. 18¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969 raportat la art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. b) din Codul penal din 1969, în infracțiunile de:

— fals intelectual prevăzut de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— complicitate la folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (2) din Codul penal și cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

a.5. În temeiul art. 386 din Codul de procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică dată faptei cu privire la săvârșirea căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală și s-a dispus trimiterea în judecată prin Rechizitoriul nr. 119/P/2010 din 10 mai 2013, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, a inculpatului D.I., din infracțiunile de:

— fals intelectual, săvârșit în realizarea scopului urmărit prin comiterea unei infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, prevăzut de art. 289 din Codul penal din 1969 raportat la art. 17 lit. c) și la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— complicitate la folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969 raportat art. 18¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție;

— complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1969 raportat la art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, toate cu aplicarea art. 33 lit. b) din Codul penal din 1969, în infracțiunile de:

— fals intelectual prevăzut de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— complicitate la folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 244 alin. (1) și (2) din Codul

penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (2) din Codul penal și cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

b.1. A fost condamnat inculpatul V.V., la pedepsele de:

— 1 (un) an și 3 (trei) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 2 (doi) ani și 2 (două) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, pentru săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 1 (un) an și 3 (trei) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 38 alin. (1) și (2) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal s-a constatat că faptele săvârșite sunt în concurs real și în concurs formal.

În temeiul art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal s-a aplicat pedeapsa cea mai grea de 2 (doi) ani și 2 (două) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, respectiv un spor de 10 luni închisoare, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 3 (trei) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani.

În baza art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, pe o perioadă de 3 ani de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.”

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.”

În baza art. 91 din Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 din Codul penal s-a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, calculat de la data când hotărârea prin

care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă.

În baza art. 93 alin. (1) din Codul penal a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

„a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Vaslui, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (2) lit. d) din Codul penal s-a impus condamnatului să execute următoarea obligație:

„d) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.”

În baza art. 91 alin. (4) din Codul penal a fost atenționat condamnatul asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 din Codul penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și dispunerea executării pedepsei, în cazul în care: pe parcursul termenului de supraveghere, cu recredință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse ori stabilite de lege; până la expirarea termenului de supraveghere nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre; pe parcursul termenului de supraveghere săvârșește o nouă infracțiune.

b.2. A fost condamnat inculpatul R.G., la pedepsele de:

— 1 (un) an și 3 (trei) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzută de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 2 (doi) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 1 (un) an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 38 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal s-a constatat că faptele săvârșite sunt în concurs formal.

În temeiul art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal a fost aplicată pedeapsa cea mai grea de 2 (doi) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, respectiv un spor de 9 luni închisoare, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 2 (doi) ani și 9 (nouă) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani.

În baza art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, pe o perioadă de 3 ani de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.”

În baza art. 91 din Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 din Codul penal s-a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, calculat de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă.

În baza art. 93 alin. (1) din Codul penal inculpatul a fost obligat ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

„a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Vaslui, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.”

În baza art. 93 alin. (2) lit. d) din Codul penal s-a impus condamnatului să execute următoarea obligație:

„d) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.”

În baza art. 91 alin. (4) din Codul penal condamnatul a fost atenționat asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 din Codul penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și dispunerea executării pedepsei, în cazul în care: pe parcursul termenului de supraveghere, cu recredință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse ori stabilite de lege; până la expirarea termenului de supraveghere nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre; pe parcursul termenului de supraveghere săvârșește o nouă infracțiune.

b.3. A fost condamnat inculpatul S.G. la pedepsele de:

— 1 (un) an și 3 (trei) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzute de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 2 (doi) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 1 (un) an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 38 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal, s-a constatat că faptele săvârșite sunt în concurs formal.

În temeiul art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal a fost aplicată pedeapsa cea mai grea de 2 (doi) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, respectiv un spor de 9 luni închisoare, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 2 (doi) ani și 9 (nouă) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani.

În baza art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, pe o perioadă de 3 ani de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.”

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, din momentul rămânerei definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.”

În baza art. 91 din Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 din Codul penal s-a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, calculat de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă.

În baza art. 93 alin. (1) din Codul penal a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

„a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Vaslui, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.”

În baza art. 93 alin. (2) lit. d) din Codul penal s-a impus condamnatului să execute următoarea obligație:

„d) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.”

În baza art. 91 alin. (4) din Codul penal a fost atenționat condamnatul asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 din Codul penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și dispunerea executării pedepsei, în cazul în care: pe parcursul termenului de supraveghere, cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse ori stabilite de lege; până la expirarea termenului de supraveghere nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre; pe parcursul termenului de supraveghere săvârșește o nouă infracțiune.

b.4. A fost condamnat inculpatul S.I. la pedepsele de:

— 1 (un) an și 3 (trei) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzute de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 2 (doi) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 1 (un) an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 38 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal, s-a constatat că faptele săvârșite sunt în concurs formal.

În temeiul art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal a fost aplicată pedeapsa cea mai grea de 2 (doi) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, respectiv un spor de 9 luni închisoare, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 2 (doi) ani și 9 (nouă) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani.

În baza art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, pe o perioadă de 3 ani de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.”

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.”

În baza art. 91 din Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 din Codul penal s-a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, calculat de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă.

În baza art. 93 alin. (1) din Codul penal a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

„a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Vaslui, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.”

În baza art. 93 alin. (2) lit. d) din Codul penal s-a impus condamnatului să execute următoarea obligație:

„d) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.”

În baza art. 91 alin. (4) din Codul penal a fost atenționat condamnatul asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 din Codul penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și dispunerea executării pedepsei, în cazul în care: pe parcursul termenului de supraveghere, cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse ori stabilite de lege; până la expirarea termenului de supraveghere nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre; pe parcursul termenului de supraveghere săvârșește o nouă infracțiune.

b.5. A fost condamnat inculpatul D.I. la pedepsele de:

— 1 (un) an și 3 (trei) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual prevăzute de art. 321 din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 2 (doi) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 5 din Codul penal;

— 1 (un) an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la înșelăciune, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În temeiul art. 38 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal, s-a constatat că faptele săvârșite sunt în concurs formal.

În temeiul art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal a fost aplicată pedeapsa cea mai grea de 2 (doi) ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, respectiv un spor de 9 luni închisoare, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 2 (doi) ani și 9 (nouă) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal pentru o durată de 3 ani.

În baza art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, pe o perioadă de 3 ani de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.”

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), g), j) și k) din Codul penal s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor:

„a) de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;

b) de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; (...)

g) de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; (...)

j) de a părăsi teritoriul României;

k) de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.”

În baza art. 91 din Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 din Codul penal s-a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, calculat de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă.

În baza art. 93 alin. (1) din Codul penal a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

„a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Vaslui, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.”

În baza art. 93 alin. (2) lit. d) din Codul penal s-a impus condamnatului să execute următoarea obligație:

„d) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.”

În baza art. 91 alin. (4) din Codul penal condamnatul a fost atenționat asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 din Codul penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și dispunerea executării pedepsei, în cazul în care: pe parcursul termenului de supraveghere, cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse ori stabilite de lege; până la expirarea termenului de supraveghere nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre; pe parcursul termenului de supraveghere săvârșește o nouă infracțiune.

A fost admisă acțiunea civilă formulată de A.P.D.R.P.

Au fost obligați în solidar inculpații V.V., R.G., S.G., S.I. și D.I. să plătească părții civile A.P.D.R.P. suma de 504.105,60 lei.

În baza art. 397 din Codul de procedură penală cu referire la art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție au fost menținute măsurile asigurătorii ale sechestrului judiciar asigurător asupra bunurilor aparținând inculpaților V.V., R.G., S.G., S.I., D.I. până la concurența valorii prejudiciului cauzat, de 504.105,60 lei, măsuri luate în cauza în cursul urmăririi penale prin Ordonanța nr. 119/P/2010 din data de 28 mai 2012, de Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași și aduse la îndeplinire de către ofițerul de poliție judiciară delegat în acest sens.

Bunurile indisponibilizate și asupra cărora a fost efectuată inscripția ipotecară sunt descrise în cuprinsul proceselor-verbale de aplicare a sechestrului asigurător din 29 iunie 2012 și 2 iulie 2012 și în actele emise de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Vaslui și Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Iași, aflate în volumul I — Dosar nr. 119/P/2010 al Direcției Naționale Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași.

A fost declarat fals și anulat înscrisul intitulat Procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 5.023 din 30 octombrie 2006, conținând 1 filă (fără anexa 2), și în care s-a menționat: „*comisia de recepție, în urma constatărilor făcute, propune recepționarea lucrărilor, conform cu documentația proiectului*”, document ce a fost depus de responsabilul legal al proiectului, V.V., în cadrul cererii de plată finală nr. 5, la data de 24 noiembrie 2006, la BRIPS 1 Nord-Est Iași (actualul CRPDRP 1 Iași), în scopul obținerii ultimei tranșe a finanțării nerambursabile de la Agenția SAPARD (A.P.D.R.P.).

În esență, prima instanță a reținut că în comuna Puiesti, județul Vaslui, a fost implementat proiectul intitulat „Modernizare drum DC 95 din DJ 243, Puiesti — Cetățuia km 0+000 — km 5 + 300 (L = 5, 3 km), comuna Puiesti, județul Vaslui”.

Proiectul a fost finanțat din Programul SAPARD, Măsura 2.1 „Dezvoltarea și îmbunătățirea infrastructurii rurale”, și urmarea modernizarea DC 95 în lungime de 5,3 km în vederea ameliorării accesului la rețeaua de drumuri comunale, județene și naționale, beneficiar fiind Consiliul Local al Comunei Puiesti, județul Vaslui.

Programul Special de Preaderare pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală — „SAPARD” este unul dintre principalele instrumente prin care Uniunea Europeană sprijină eforturile de aderare ale țărilor candidate din Europa Centrală și de Est în procesul de preaderare la structurile europene.

Programul SAPARD a fost stabilit prin Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1.268/1999 din 21 iunie 1999 privind sprijinul

pentru măsuri de preaderare pentru agricultură și dezvoltare rurală în țările candidate din centrul și estul Europei, în perioada de preaderare, și modificat prin Regulamentul (CE) nr. 696/2003 din 14 aprilie 2003.

Cadrul administrativ, legal și procedural privind derularea Programului SAPARD în România a fost stabilit prin Acordul multianual de finanțare încheiat între Guvernul României și Comisia Comunităților Europene, semnat la Bruxelles la 2 februarie 2001 și ratificat, ulterior, prin Legea nr. 316/2001.

În cadrul Programului SAPARD execuția proiectelor s-a efectuat, în cadrul acestei măsuri, în valoare de 100% din contribuție publică. La data de 29 martie 2004 a fost încheiat Contractul nr. C 2.111013900211 pentru acordarea ajutorului financiar nerambursabil în condițiile Programului special de preaderare pentru agricultură și dezvoltare rurală SAPARD — România între Agenția SAPARD, în calitate de autoritate contractantă, și Consiliul Local al Comunei Puiesti din județul Vaslui, în calitate de beneficiar.

Valoarea totală eligibilă a proiectului a fost de 3.304.084,36 RON, reprezentând 818.045,15 euro. Durata de execuție a proiectului a fost stabilită la 10 luni.

Contractul-cadru a fost amendat prin Actul adițional nr. 1 din 29 decembrie 2005, prin care s-a diminuat valoarea totală eligibilă nerambursabilă la 2.825.673,58 RON, și prin Actul adițional nr. 2 din 28 noiembrie 2006, prin care a fost modificată durata de execuție a proiectului până la data de 30 noiembrie 2006.

La data de 25 octombrie 2006, în baza Dispoziției primarului nr. 377, a fost constituită comisia de recepție la terminarea lucrărilor, formată din următoarele persoane:

— V.V. (care, la acea dată, îndeplinea funcția de primar) — președinte;

— diriginte de șantier R.G. — secretar;

— tehnician urbanism S.G. — reprezentant tehnic;

— consilier județean T.T. — reprezentant al Consiliului Județean Vaslui;

— consilier local S.I. — membru;

— consilier local D.I. — membru;

— consilier local I.N. — membru.

În urma cercetărilor efectuate în cauză au fost identificate două procese-verbale de recepție la terminarea lucrărilor, ambele înregistrate cu nr. 5.023 din 30 octombrie 2006, având însă format și conținut diferite, după cum urmează:

A) Procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 5.023 din 30 octombrie 2006, conținând 3 file (2 file plus o anexă), semnat de toți membrii comisiei de recepție și de executantul lucrării, S.C. Consint — S.A. Bârlad, în calitate de invitat, cu excepția reprezentantului Consiliului Județean Vaslui, T.T.

În acest document s-a menționat: „*comisia de recepție propune recepția lucrării, în conformitate cu documentația proiectată, și recomandă recepția conform cu anexa*”.

Anexa la care s-a făcut referire cuprindea lucrările care necesitau a fi reverificate și finalizate, astfel:

— drumuri laterale poziția km 0 + 040 stânga și dreapta; 0 + 100 dreapta; 0 + 400 dreapta; 1 + 540 dreapta;

— podeț dalat L = 4 m (poziția 2+ 290 se va pune asfalt pe lățimea podului);

— se vor monta dalele pe rigola carosabilă km 0 + 440 - 0 + 620 dalele sunt turnate, necesită montaj;

— taluzarea gropilor de împrumut km 2 + 100 dreapta și 3 + 888 dreapta;

— gabioane de completat 0 + 850 dreapta și 2 + 855 dreapta;

— parapetei metalici completare cu lisa metalică;

— semnalizarea rutieră se va monta pe toată lungimea drumului;

— panou de la km 5 + 588 cu date privind execuția drumului.

De asemenea, anexa prevedea că toate aceste lucrări trebuiau să se execute de către constructor, Consorțiul Hidrocon Bârlad, în termen de 15 zile, până la data de 15 noiembrie 2006.

Totodată, s-a făcut precizarea că anexa face parte integrantă din procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 5.023 din 30 octombrie 2006 pentru lucrarea „Modernizare drum comunal DC 95 Puiești—Cetățuia”.

B) Procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 5.023 din 30 octombrie 2006, conținând 1 filă și în care s-a menționat: „comisia de recepție, în urma constatărilor făcute, propune recepționarea lucrărilor, conform cu documentația proiectului”

Nu a fost întocmită nicio anexă la acest proces-verbal de recepție.

Inculpatul V.V., în calitate de primar al comunei Puiești, reprezentant legal al beneficiarului — Consiliul Local Puiești — și președinte al comisiei de recepție la terminarea lucrărilor, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, urmărind să ascundă reprezentanților autorității contractante nefinalizarea lucrărilor de către Consorțiul Hidrocon Bârlad, inducându-i în eroare, și să obțină fără drept suma reprezentând tranșa a patra din finanțarea nerambursabilă acordată în cadrul proiectului intitulat „Modernizare drum DC 95 din DJ 243, Puiești—Cetățuia km 0+000—km 5+300 (L = 5, 3 km), comuna Puiești, județul Vaslui”:

— a semnat procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 5.023 din 30 octombrie 2006, conținând 1 filă (fără anexa 2, sus-menționată), atestând astfel, în mod nereal, faptul că nu existau cantități de lucrări care să nu fie executate sau lucrări care să nu respecte prevederile proiectului, fiind respectate condițiile calitative și cantitative, prevederile documentației de execuție și normativele tehnice în vigoare, deși cunoștea faptul că existau lucrări care nu fuseseră finalizate;

— a depus procesul-verbal sus-menționat, anexat cererii de plată nr. 5, la data de 24 noiembrie 2006, la BRIPS 1 Nord-Est Iași (actualul CRPDRP 1 Iași), inducând astfel în eroare reprezentanții autorității contractante și obținând, fără drept, în baza acestei cereri de plată și a documentelor justificative anexate, de la A.P.D.R.P. (fosta Agenție SAPARD), plata sumei de 504.105,60 RON, din care 75% — 378.079,20 RON — din fonduri europene, iar 25% — 126.026,40 RON de la bugetul de stat.

Totodată, inculpații R.G. (diriginte de șantier și secretar al comisiei), S.G., S.I., D.I. (membri ai comisiei de recepție la terminarea lucrărilor), în exercitarea atribuțiilor de serviciu, au semnat procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 5.023 din 30 octombrie 2006, conținând 1 filă (fără anexa 2), atestând astfel, în mod nereal, faptul că nu existau cantități de lucrări care să nu fie executate sau lucrări care să nu respecte prevederile proiectului, fiind respectate condițiile calitative și cantitative, prevederile documentației de execuție și normativele tehnice în vigoare, cunoscând faptul că existau lucrări care nu fuseseră finalizate, ajutându-l astfel pe inculpatul V.V. să depună acest înscris la organele autorității contractante, să le inducă în eroare cu privire la stadiul fizic al executării lucrărilor și să obțină astfel de la A.P.D.R.P. (fosta Agenție SAPARD), plata sumei de 504.105,60 RON, din care 75% — 378.079,20 RON — din fonduri europene, iar 25% — 126.026,40 RON de la bugetul de stat.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, criticând-o sub aspectul nerezității corecte a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, dar și sub aspectul temeiniciei, vizând cuantumul pedepselor principale aplicate inculpaților și modalitatea de executare, solicitând aplicarea unor pedepse cu închisoarea cu executare efectivă, precum și sub aspectul duratei pedepselor complementare, apreciată ca fiind prea mică.

Inculpații V.V., R.G., S.I., D.I., S.G. au declarat, de asemenea, apel, susținând, în esență, că nu se fac vinovați de

săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina lor și, în subsidiar, că pedepsele aplicate sunt prea aspre.

Inculpatul R.G., prin apărător ales, a formulat și o altă critică sentinței instanței de fond, cea care face obiectul problemei de drept de față, respectiv posibilitatea existenței concursului ideal între infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969 [art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal] și infracțiunea incriminată de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Instanța de apel a reținut că problema de drept ridicată în cauză de inculpatul R.G., prin apărător ales, este aceea dacă infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969 ori se poate reține doar infracțiunea de la art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ipoteza unui unic prejudiciu, cauzat autorității contractante.

S-a reținut că în practica judiciară această chestiune de drept este una controversată, inclusiv instanța supremă pronunțând soluții diferite.

Curtea de Apel Iași a apreciat ca fiind admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât:

— este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, în apel;

— de lămurirea modului de interpretare și aplicare a acestei probleme de drept depinde soluționarea laturii penale a cauzei cu privire la toți inculpații, apelul inculpatului R.G. vizând în mod expres și această chestiune;

— problema de drept pusă în discuție nu face obiectul unui recurs în interesul legii și asupra acestei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o decizie întemeiată pe dispozițiile art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală ori printr-o hotărâre întemeiată pe dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

Punctele de vedere ale părților și Ministerului Public

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași a lăsat la aprecierea instanței chestiunea sesizării Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciind însă că, prin prisma deciziei de speță pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, nr. 1.313 din 14 aprilie 2014, cele două infracțiuni pot exista în concurs ideal.

Inculpatul R.G., prin apărător ales, a învederat că există o practică diferită la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la această problemă de drept, identificând, pe lângă decizia de speță invocată de procuror, cel puțin Decizia nr. 1.831 din 30 mai 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, pronunțată în Dosarul nr. 1.871/114/2010, prin care s-a statuat în sensul existenței doar a infracțiunii prevăzute de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în condițiile în care unicul prejudiciu pretins suferit este cel al autorității contractante. A apreciat astfel că nu se poate reține atât infracțiunea prevăzută de dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cât și infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969 [art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal].

Punctul de vedere al instanței

Infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene au fost prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru

prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, într-o secțiune distinctă, fiind infracțiuni aparte, incriminate în dreptul penal românesc prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, consecință a armonizării dispozițiilor penale din dreptul românesc cu dispozițiile principalelor instrumente europene pe care România le-a ratificat (obligațiile asumate prin Convenția privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene — Convenția PIF 1995 — aceasta definind noțiunea de fraudă comunitară, Primul protocol la Convenția PIF din 27 septembrie 1996, Convenția privitoare la lupta împotriva corupției vizând funcționarii statelor membre ale Uniunii Europene, România aderând la aceasta la 8 noiembrie 2007).

Ca urmare a modificării Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene au fost introduse ca o componentă în prevenirea și sancționarea faptelor de corupție, acestea afectând interesele financiare ale Comunităților Europene, strâns legate de faptele de fraudă.

Art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție incriminează folosirea sau prezentarea de documente false, inexacte sau incomplete, care au ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele său.

La rândul său, infracțiunea de înșelăciune incriminată la data pretinselor fapte în Codul penal din 1969, în art. 215, există dacă se prezintă ca adevărată o faptă mincinoasă sau ca mincinoasă o faptă adevărată, pentru a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă (alin. 1) ori dacă a fost săvârșită prin folosirea de nume, calități mincinoase, mijloace frauduloase (alin. 2) sau prin inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii unui contract ori executării acestuia, săvârșită astfel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate (alin. 3).

Contractele pentru acordarea ajutorului financiar nerambursabil în condițiile Programului special de preaderare pentru agricultură și dezvoltare rurală SAPARD — România erau încheiate între această din urmă entitate, în calitate de autoritate contractantă și beneficiar — consiliul local ori unitatea administrativ-teritorială.

Autoritatea contractantă, potrivit contractelor de finanțare, este cea care acordă finanțarea nerambursabilă, sumele acordate fiind administrate de aceeași autoritate abilitată de lege.

Pretinsa obținere, pe nedrept, a uneia sau mai multor tranșe de plată constituie prejudiciu cauzat în paguba autorității contractante, neavând relevanță, sub aspectul încadrării juridice a faptei, dacă acestea erau numai din fondurile nerambursabile ale Uniunii Europene sau contribuție națională, în cauză statul român neputând avea calitate procesuală de parte civilă.

Ca atare, Curtea de Apel Iași a apreciat că atare fapte ar putea constitui numai infracțiunea de folosire de documente false și inexacte, având ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) teza I și a II-a și alin. (3) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, paguba producându-se în patrimoniul autorității contractante — Agenția SAPARD (în prezent denumită A.P.D.R.P.), parte civilă în cauză.

Altfel spus, având în vedere modalitatea concretă de operare imputată inculpaților în spețe de această natură, Curtea de Apel Iași a apreciat că actele materiale de inducere în eroare, proprii infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, realizează, obiectiv și subiectiv, conținutul concret al infracțiunii prevăzute de art. 18¹ alin. (1)

teza I și a II-a și alin. (3) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 475 din Codul de procedură penală a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969 or, se poate reține doar infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ipoteza unui unic prejudiciu, cauzat autorității contractante”.

III. Opinia instanțelor judecătorești

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Târgu Mureș și Timișoara, care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate, conturându-se două opinii:

III.1. Într-o opinie majoritară, exprimată de Curtea de Apel Alba Iulia (Tribunalul Alba), Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov (Judecătoria Rupea), Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj (Tribunalul Cluj), Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova (Tribunalul Mehedinți, Tribunalul Olt, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Vânu Mare), Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Oradea (Tribunalul Bihor, Tribunalul Satu Mare, Judecătoria Carei, Judecătoria Negrești-Oaș, Judecătoria Oradea, Judecătoria Satu Mare), Curtea de Apel Târgu Mureș (Tribunalul Mureș, Judecătoria Târgu Mureș), Curtea de Apel Timișoara, s-a susținut că infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, nu poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, reținându-se doar infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ipoteza unui unic prejudiciu, cauzat autorității contractante.

În susținerea acestei opinii s-a apreciat că infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție este incriminată de o normă legală cu caracter special, care devine incidentă ori de câte ori norma cu caracter general, în cazul de față dispozițiile art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, nu este aplicabilă.

Infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție este o specie a infracțiunii de înșelăciune săvârșită prin mijloace frauduloase, fiind prejudiciat bugetul Uniunii Europene.

De altfel, prin Convenția PIF și protocoalele la aceasta se folosește sintagma „fraudă” care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene, în care sunt cuprinse atât infracțiunile care afectează veniturile, cât și cele care împietează asupra cheltuielilor. Printre acestea se regăsește și infracțiunea de obținere pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene.

S-a avut în vedere și faptul că pedeapsa prevăzută în art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (de la 2 la 7 ani, inclusiv, pentru varianta simplă și asimilată, respectiv de la 3 ani la 10 ani

și 6 luni pentru varianta agravată) îndeplinește exigențele de proporționalitate a sancțiunii cu gravitatea faptei, dar și cerința impusă de Convenția PIF de a avea un caracter disuasiv.

Astfel, s-a considerat că cele două infracțiuni, cel puțin în situația descrisă, nu pot fi reținute în concurs ideal, cu atât mai mult cu cât prejudiciul este unic și este cauzat autorității contractante.

Totodată, s-a avut în vedere că modalitatea de redactare a normei de incriminare prevăzute de art. 18¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție relevă faptul că infracțiunea de obținere pe nedrept a fondurilor europene este o formă atipică a infracțiunii de înșelăciune (art. 215 alin. 1 și 2 din Codul penal din 1969, art. 244 din Codul penal). Latura obiectivă a acestei infracțiuni se poate realiza fie printr-o acțiune comisivă [în cazul art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000], ce presupune prezentarea unor documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, fie printr-o acțiune omisivă [în cazul art. 18¹ alin. (2) din Legea nr. 78/2000], atunci când, cu știință, se omite furnizarea unor date cerute de lege, date care dacă ar fi cunoscute ar conduce la neacordarea fondurilor.

În ambele modalități de comitere a faptei — omisiune sau comisiune — este indusă în eroare autoritatea competentă să decidă asupra eligibilității unui proiect și să acorde fonduri bănești din bugetele comunitare.

Astfel, fiind o formă atipică a infracțiunii de înșelăciune, infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție nu poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969.

În susținerea acestei opinii s-a mai arătat că, în situația unui prejudiciu unic, sunt aplicabile dispozițiile speciale prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție. În situația în care ar fi prejudiciat și bugetul de stat (în cazul în care prin proiectele derulate se urmărește atât obținerea de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene, cât și din bugetul de stat), infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție intră în concurs ideal cu infracțiunea prevăzută de art. 306 din Codul penal, cu mențiunea că, în încheierea Curții de Apel Iași prin care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept se reține la fila 14 paragraful 8 faptul că inculpatul V.V. a obținut fără drept plata unei sume din care 75% din fonduri europene și 25% de la bugetul de stat.

III.2. În opinia minoritară, exprimată de Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Bacău (Tribunalul Bacău), Curtea de Apel Brașov (Tribunalul Covasna), Curtea de Apel Cluj (Tribunalul Sălaj), Curtea de Apel Craiova (Judecătoria Caracal), Curtea de Apel Târgu Mureș (Judecătoria Toplița), s-a apreciat că infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000, poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969.

Într-o opinie s-a apreciat că problema ridicată nu este o chestiune de drept, ci una de aplicare a legii la starea de fapt.

Astfel, art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 incriminează folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente false, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene. Obiectul juridic al acestei infracțiuni

diferă de obiectul juridic al infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, infracțiune ce constă în inducerea în eroare a unei persoane în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos injust și dacă s-a pricinuit o pagubă.

Pe lângă obiectul juridic diferit se observă că și rezultatul produs este diferit.

Prin urmare, incriminarea celor două infracțiuni ocrotește valori sociale diferite, astfel încât pot fi reținute în concurs.

IV. Examenul jurisprudenței

Instanțele la care au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie sunt: Curtea de Apel Alba Iulia (Tribunalul Alba), Curtea de Apel Bacău (Judecătoria Bacău), Curtea de Apel Brașov (Tribunalul Brașov, Tribunalul Covasna), Curtea de Apel București (Tribunalul București, Judecătoria Sectorului 2 București, Judecătoria Sectorului 5 București), Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova (Judecătoria Drobeta-Turnu Severin), Curtea de Apel Galați (Tribunalul Galați, Judecătoria Galați), Curtea de Apel Oradea (Judecătoria Oradea), Curtea de Apel Timișoara.

Unele dintre hotărâri au fost pronunțate în sensul că infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, nu poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, iar celelalte hotărâri au fost pronunțate în sensul că infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969.

V. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Decizia nr. 1.831 din 30 mai 2012 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Buletinul Jurisprudenței^{*)}, s-a statuat că fapta de a obține, pe nedrept, fonduri nerambursabile din bugetul Comunităților Europene, cât și din contribuție națională constituie numai infracțiunea de folosire de documente false și inexacte, având ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene, prevăzută în art. 18¹ alin. (1) teza I și a II-a și alin. (3) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Asupra deciziei anterior menționate s-a revenit în sensul reținerii concursului între infracțiunea prevăzută în art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și infracțiunea prevăzută în art. 306 din Codul penal, în raport cu proveniența fondurilor, iar nu numai a infracțiunii prevăzute în art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Astfel, prin Decizia nr. 1.313 din 14 aprilie 2014 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Buletinul Casației^{**)}, s-a stabilit că folosirea de documente false pentru a obține pe nedrept finanțări nerambursabile din fonduri constituite prin contribuții din bugetul Uniunii Europene și prin contribuții din bugetul de stat al României, dacă are ca rezultat obținerea

*) *Culegere pe anul 2012*, Editura C.H. Beck, București, 2013, p. 1214—1224.

**) *Revista Oficială a Înaltei Curți de Casație și Justiție*, nr. 3/2015, Editura C.H. Beck, p. 37—41.

fondurilor, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție raportat la fondurile din bugetul Uniunii Europene și ale infracțiunii de obținere ilegală de fonduri prevăzute în art. 306 alin. (1) din Codul penal raportat la fondurile din bugetul de stat (ale infracțiunii de înșelăciune prevăzute de art. 215 din Codul penal din 1969), în concurs.

VI. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a specialiștilor din domeniul juridic cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, însă nu a fost comunicat niciun punct de vedere.

VII. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În urma comunicării raportului întocmit în temeiul art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Iași, prin Adresa nr. 2.322/III/13/2015 din 15 septembrie 2015, a transmis, conform dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, punctul de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării, susținând că împărtășește opinia judecătorului-raportor, și a apreciat, în esență, că sesizarea, astfel cum a fost formulată de către Curtea de Apel Iași în Dosarul nr. 2.604/189/2013, este inadmisibilă.

În continuare, a fost expus punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept, în sensul că folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri constituite din sume provenite atât din fonduri europene, cât și de la bugetul de stat al României, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, raportat la fondurile din bugetul Uniunii Europene, și ale infracțiunii de înșelăciune prevăzute de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969, raportat la fondurile din bugetul de stat, în concurs ideal, și nu o infracțiune unică prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

VIII. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin concluziile scrise, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut că, în ipoteza unui prejudiciu cauzat bugetului general al Uniunii Europene sau bugetelor administrate de aceasta ori în numele ei și bugetului de stat, se va reține infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal din 1969.

IX. Dispoziții legale incidente

Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Art. 18¹ (anterior modificării aduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal):

„(1) Folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi. (...)”

Art. 18¹ (modificat prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, la data de 1 februarie 2014):

„(1) Folosirea sau prezentarea cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca

rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi. (...)”

Art. 215 din Codul penal din 1969 — Înșelăciunea:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate. (...)”

Art. 244 din Codul penal — Înșelăciunea:

„(1) Inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(2) Înșelăciunea săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni. (...)”

Art. 306 din Codul penal — Obținerea ilegală de fonduri:

„(1) Folosirea ori prezentarea de documente sau date false, inexacte ori incomplete, pentru primirea aprobărilor sau garanțiilor necesare acordării finanțărilor obținute sau garantate din fonduri publice, dacă are ca rezultat obținerea pe nedrept a acestor fonduri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(2) Tentativa se pedepsește.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile procesual penale pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, deoarece limitele în care trebuie să se răspundă sunt stabilite de instanța de trimitere prin conținutul întrebării adresate instanței supreme — care însă nu se circumscrie unei veritabile probleme de drept —, neexistând posibilitatea legală ca obiectul sesizării să fie reformulat sau modificat de către Înalta Curte de Casație și Justiție astfel încât să satisfacă exigențele art. 475 din Codul de procedură penală.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Cu privire la admisibilitatea sesizării:

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Față de modul în care a fost formulată întrebarea de către instanța de trimitere, se constată că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, chestiunea ridicată nefiind una de drept, ci de aplicare a legii la situația de fapt, urmare a stabilirii patrimoniului sau patrimoniilor în care se localizează prejudiciul/prejudiciile rezultat/rezultate din activitatea infracțională.

Astfel, problema pe care și-o pune Curtea de Apel Iași, astfel cum rezultă din situația de fapt expusă în încheierea de sesizare, nu este aceea a conflictului dintre o calificare generală (art. 215 din Codul penal din 1969) și una specială (art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție), ci aceea a stabilirii încadrării juridice a faptei în ipoteza în care folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete a avut ca urmare obținerea pe nedrept de fonduri atât din bugetul general al Uniunii Europene, cât și din bugetul de stat.

Instanța de trimitere introduce însă în întrebarea formulată propriul punct de vedere (expus și în Încheierea din 11 mai 2015), respectiv acela că, prin folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, faptă ce a avut ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene, cât și fonduri de la bugetul de stat, s-a produs un singur prejudiciu, cauzat autorității contractante, limitând în acest fel sesizarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție la această situație.

În aceste circumstanțe, se constată că ceea ce se cere în procedura prevăzută de art. 475 și următoarele din Codul de

procedură penală nu este interpretarea unor dispoziții legale *in abstracto*, ci, transformând propria opinie în ipoteză a întrebării, Curtea de Apel Iași solicită stabilirea încadrării juridice a faptelor cu care a fost sesizată.

Problema nu poate primi o rezolvare de principiu printr-o hotărâre prealabilă, în condițiile în care chiar ipoteza cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită este una ce ar trebui verificată în fapt, pentru a stabili dacă varianta avansată prin întrebare (prejudiciul este cauzat autorității contractante și nu bugetului general al Uniunii Europene și bugetului de stat) este una corectă, incidentă în toate situațiile și care să conducă la o dezlegare în drept aplicabilă în toate cauzele.

Or, pentru a constitui o problemă de drept premisa de la care se pornește în întrebarea ce formează obiectul sesizării trebuie să își găsească izvorul în dispozițiile legale, și nu într-o stare de fapt, aplicarea legii la situația de fapt, astfel cum aceasta a fost stabilită prin probatoriul administrat, fiind atributul exclusiv al instanței investite cu soluționarea cauzei.

Ca atare, având în vedere că limitele în care trebuie să se răspundă sunt stabilite de întrebarea instanței de trimitere — care însă nu se circumscrie unei veritabile probleme de drept —, neexistând posibilitatea legală ca obiectul sesizării să fie modificat de către Înalta Curte astfel încât să satisfacă exigențele art. 475 din Codul de procedură penală, se apreciază că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile procesual penale pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 2.604/189/2013, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „dacă infracțiunea de folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 din Codul penal din 1969, or, se poate reține doar infracțiunea prevăzută de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ipoteza unui unic prejudiciu, cauzat autorității contractante”.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 16 septembrie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE

MIRELA SORINA POPESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Ivănuș

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

